

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 438: “Kinh Viên Giác” Nói: Có Chiếu Có Giác, Điều Gọi Là Chương Ngại

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 038)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【*Kinh Viên Giác* nói: Có chiếu có giác, đều gọi là chương ngại.】

Chương ngại ở đâu? Quý vị thử nghĩ xem, chương ngại chính là phân biệt, chấp trước. Người ấy nói: Tôi có giác, tôi giác ngộ rồi, tôi có chiếu! Thực ra họ chẳng có giác cũng chẳng có chiếu. Nói mình có giác có chiếu, đó là giả chứ chẳng phải thật.

Có một năm tôi giảng kinh ở Los Angeles, trong giới Phật giáo ở Los Angeles đại khái rất nhiều người đều biết, đồn rằng có năm thanh niên đã khai ngộ, là một vị Rinpoche của Mật tông thọ ký cho họ, làm chứng minh cho họ là mấy người này đã khai ngộ rồi. Tôi đứng lúc cũng đang giảng kinh ở Los Angeles, năm người này cũng muốn tôi thọ ký cho họ, chứng minh cho họ, nói họ đã khai ngộ. Họ chạy đến trước mặt tôi, tôi nói lời thành thật, tôi không nói vọng ngữ, tôi lắc đầu, tôi nói: Các vị chưa khai ngộ. Họ rất tức giận nói: Thượng sư Rinpoche đều nói tôi khai ngộ rồi, Pháp sư sao ngài lại nói tôi chưa khai ngộ? Tôi liền nói với họ: Tôi chưa khai ngộ, các vị đến tìm tôi, các vị nhất định chưa khai ngộ. Tự cho rằng mình khai ngộ, lại còn cống cao ngã mạn; người khai ngộ thì Tứ tướng đã không còn, quý vị hãy nhìn họ xem, ngã tướng, nhân tướng, chúng sanh tướng, thọ giả tướng, tham sân si mạn đều hiện ra trước mắt, như vậy là khai ngộ rồi sao? Đó đâu phải là dáng vẻ của người khai ngộ, quả thực là bị người ta lừa rồi.

Cho nên nói có giác có chiếu, bạn “có” thì sai rồi, “có” chính là phân biệt, “có” chính là chấp trước, đây chính là chương ngại. “Có” là chương ngại, vậy “vô” (không) thì sao? “Vô” lại堕 vào trong vô minh mất rồi. Bạn nói vô giác vô chiếu, vẫn là chương ngại,堕 vào trong vô minh rồi. Có - vô đều phải buông xả, có - vô làm sao để buông xả? Có - vô là một chứ không phải hai, vậy

thì khai ngộ rồi; hễ còn xem có - vô là hai việc, thì bạn có làm thế nào cũng chẳng thể giác ngộ được.

Thiền tông thường nói “Vạn pháp quy nhất”, ý vị của câu nói này rất sâu xa, khi nào bạn quy về một, thì vấn đề của bạn liền được giải quyết, thì bạn liền được vô sự. Nếu như tâm bạn vẫn còn kẹt ở hai, ở ba, vậy thì bạn cứ thông thả mà tu đi! Thời gian vẫn còn dài dằng dặc lắm, quy về một rồi thì mới thật sự là vô sự. Tôi nói điều này nghe thì rất dễ, làm thì mới thật sự là khó! Thật sự khó, hết cách rồi, vậy thì chỉ còn lão thật niệm Phật cầu sanh Tịnh Độ, đỏi nghiệp vãng sanh, là chỗ đáng tin cậy; ngoài ra, không có con đường thứ hai nào dễ đi cả. Con đường thứ hai, nhất định phải làm được vạn pháp quy nhất, bạn cứ thử quy xem, hành tàng của bạn vẫn còn rơi vào hai, ba, vậy thì hỏng rồi.